

[Henning Philipsen.]

tilstande, vi kender nu, ikke skal kunne forekomme i fremtiden, og således at vi ikke skal kunne opleve de tilstande, som jeg ville kalde et slavemarked, når vi har set, hvordan arbejdsgivere forlanger et udbud af arbejdskraft stillet til rådighed, når de søger arbejdskraft.

Det, det derfor drejer sig om for mig, er at få ministerens svar på, om ministeren er sindet at være med til at ændre lovgivningen således, at arbejdsformidlingen i eksempelvis København og andre byer vil være i stand til at anvise arbejdskraft, hvis der ligger andre afvisningsgrunde end de rent faglige til grund for, at en arbejdsgiver nægter at antage den anviste arbejdskraft.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Når hr. Henning Philipsen spørger mig, om jeg vil være med til at ændre loven, vil jeg sætte et meget stort spørgsmålstegn ved det rigtige heri. Jeg er nemlig ikke sikker på, at hverken arbejder eller arbejdsgiver ville være tjent med, at et arbejdsforhold blev etableret på denne måde. Jeg er ikke sikker på, det ville være en lykkelig ting, og det ville i alle tilfælde, så vidt jeg kan skønne, være helt uholdbart, hvis det drejede sig om ganske små virksomheder.

Hvad ville konsekvensen i øvrigt være, hvis man havde sådanne regler? Ville det ikke være, at man overhovedet ikke ville anvende arbejdsformidlingen? I forvejen er forholdet vel det, at omkring 80 pct. af samtlige etablerede forhold etableres på anden måde: gennem annoncer, ved direkte kontakt med arbejdskammerater eller virksomheder. Jeg er altså bange for, at det ville få en uheldig virkning, hvis man gennemførte foranstaltninger som dem, hr. Henning Philipsen foreslår.

Henning Philipsen (SF):

Jeg må forstå ministerens svar således, at han ikke vil være med til at gennemføre den ændring af lovgivningen. Så skal jeg bare føje til, at jeg ikke mener, det ville være nogen ulykke, om det, der hedder anvisning og kontrol, blev ført tilbage til fagbevægelsen. Det fremgår alene af de forslag, vi har fremsat her i folketinget. Der er ministeren og jeg altså ikke enige, og det er der ikke noget at gøre ved, men jeg konstaterer, at

ministeren ikke er sindet at være med til at ændre den lovgivning. Det må vi så tage til efterretning.

Arbejdsministeren (Erling Dinesen):

Må jeg bare til det sidste sige, at ganske de samme regler var gældende, da fagforeningerne eller arbejdsløshedskasserne havde anvisningen, og på daværende tidspunkt kunne man heller ikke — og var, så vidt jeg kunne forstå, heller ikke interesseret i det — tvinge en arbejdsgiver til at tage en bestemt mand.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Jørgen Jensen (DKP) til arbejdsministeren:

„Kan der i henhold til EF-reglerne stilles krav om, at udenlandske firmaer oplyser til danske fagorganisationer om de kontraktlige forhold, der er indgået ved arbejde i Danmark?“

(Spm. nr. 391).

Skriftlig begrundelse.

I et svar forud for folkeafstemningen på spørgsmålet, om en udenlandsk entreprenør, der påtager sig arbejde i Danmark, kan anvende udenlandsk arbejdskraft, som aflønnes uden for de i Danmark gældende overenskomstvilkår, blev det oplyst, at et udenlandsk firma, som udfører tjenesteydelser, var undergivet de danske regler, herunder de regler, der er gældende for arbejdsmarkedet. Men forudsætningen for at kunne vide, om der er tale om tjenesteydelser eller kontraktligt aftalt arbejde, er, at organisationerne kan få adgang til at se eventuelle kontrakter.

Jørgen Jensen (DKP):

Spørgsmålet drejer sig om oplysningspligt for udenlandske firmaer, og det er ikke for at provokere, når jeg i begrundelsen for spørgsmålet henviser til de svar og løfter, der blev givet forud for folkeafstemningen om Danmarks medlemskab af EF — vi ved jo alle sammen, hvor lidt de er værd i dag. Men når det i et svar dengang fastslås, at et firma, der udfører tjenesteydelser, er undergivet danske overenskomstreger, så kræver det også en mulighed for at få dette over-